

1 SKYRIUS

Tiesiog nepakartojamas vonios žaislas

Mano vardas Dorė, bet visi mane vadina Valiūke. Turiu vyresnę sesę Violetą ir vyresnį brolių Luką.

Jiems atitenka visas dėmesys, o man nelieka nė trupučio. Tiesa, po pamokų, kai jie sėda ruošti namų darbų, mama būna tik mano. Nes aš niekada nieko neruošiu. Mama sako, kad šiandien eisime į biblioteką.

– Valio! – džiūgauju. – Galėsiu pasiimti naujų knygų!

– Man labai smagu su tavimi leisti popietes, – sako mama. – Tu mano mažoji partnerė.

– Vadinasi, aš tau labiausiai patinku, taip? – klausiu.

Pamerkusi man akį ji atsako:

– Nea.

Ižengusi į biblioteką drožiu tiesiai prie didžiojo bibliotekininkės stalo ir teiraujuosi:

– Ar žinote tą knygą apie šeimą, kuri pusryčiauja duše, o mama vaikšto su suknele iš gyvų viščiukų?

– O berniukas valgo pėdomis, tada užgęsta šviesa ir visi pamano, kad mirė, bet paskui jų šuo su kate įjungia elektrą.

– Valiūke, tu pati visa tai išsigalvojai?

– Ne! Knyga tikra! O paskui šeima pamano, kad pateko į dangų, nors iš tikro visi sėdi savo namų svetainėje. Lūšk iš juoko! Tai ar turite šitą knygą?

– Deja, apie tokią nesu girdėjusi, – apgailestauja bibliotekininkė. – Bet gal tau patiks knygelių serija „Linksmasis ūkelis“?

– Tiek to, ačiū, – padėkoja mama. – Liaukis raukytis, – šnabžda į ausį tempdama mane tolyn nuo bibliotekininkės stalo.

Mama išrenka *jai* patikusias knygas ir kiekvieną garsiai paskaito. Išbandžiusi septynias knygas ji taria:

– Valiūke, bėgu į tualetą. O tu per tą laiką tyliai paskaityk, gerai?

– Nemoku.

– Žinoma, kad moki, – atkerta ji. – Aš greit sulakstysiu.

Staiga mane užkalbina stebėtinai maža mergaičiukė, prisisegusi dinozauro uodegą. Jos balsas skamba kaip varlės kvarkimas.

- Paškaityk man, – rodo į savo knygelę.
- Kad iš manęs – prasta skaitytoja, – sukuždu jai.

- Labai noliu, kad paškaitytum, – neatlyžta ji.
- Paprašyk ko nors kito, – siūlau.
- Paškaityk, – neatstoja mažylė.
- Galėčiau pasekti pasaką... – gūžteliu.
- Noliu baišioš pašakoš, – prašo ji.
- Puiku, man tai juokų darbas... Kartą, seniai seniai... – pradėdau pašnibždomis, – tiksliau, šiais laikais gyvena plėšikė, vardu ponija Raja Rajuonė.
- Ponia Laja Lajuonė?
- Taip, ir ji klastinga kaip gyvatė... Jai penki šimtai septyneri metai, ji gyvena urve, vilki didžiulį juodą apsiaustą... ir... ir... turi nežmoniškai ilgus nagus, kuriuos *IŠSKEČIA* va šitaip... Ir ji jau seniausiai mane persekioja. *Man gresia baisinis pavojus!* Ji gviešiasi nusitempti mane į savo urvą ir vaizduoti, kad aš jos kūdikis.
- Aš tai noliu baišinio pafojaus, – kužda mergaičiukė.
- Aš irgi, – atsiliepia kitas vaikas.

– Tau
baisu? – klausia trečias.

– Aišku, kad baisu! Bet aš turiu savo pabaisėlę ir gerąją fėją, jos padeda man kautis su ponija Raja Rajuone. Pabaisėlė miega po mano lova. Jos

vardas – Merė. Ji geriausia mano draugė. O gerosios fėjos vardas ponas Dribsnelis. Jis moka kerėti. Gyvena medžiuose, nešioja plačius ūsus, o kartą – tai buvo labai seniai – pasivertė višta.

Ištikus ypatingai bėdai, skambinu jam bananu ir šaukiusi į pagalbą.

Pasipila jūra klausimų.

– Ššš!!! Tyliai! Pabudo ponias Laja Lajuonė. Po sofa, – tildo visus mažylė su dinozauro uodega.

– Ką čia paistai? Ji miega savo urve, – atkertu jai. – O jis toli toli nuo čia.

– Ji noli puslyčių! – toliau varo ji.

– Greičiau, reikia juos paruošti! – šūkteli kaž-
kuris vaikas.

Tada visi puola virti pusryčių nekreipdami jo-
kio dėmesio į mano kalbas.

– Jei nespėsim, ji apmėtys mus kaulais, – ne-
rimauja vienas.

– Ką tik mačiau skriejančią kaulą! – suspinga
kitas. – Ji jau čia!